

Skagen herneemt ziekenhuiskomedie '10': achter de lach gaapt de leegte

Na negen jaar herneemt Skagen zijn eerste productie: de ziekenhuiskomedie '10'. Veel te laat, want veel te goed.

THEATER

VAN ONZE MEDEWERKER
MARK CLOOSTERMANS

BERCHEM | Sinds vorige vrijdag is mijn lijstje met 'Dingen die ik niet snap' alweer twee lijntjes langer. Eén: waarom Skagen zo lang gewacht heeft met de hereneming van *10*, het stuk waarmee de groep in 2000 debuteerde. En twee: waarom deze hilarische ziekenhuisvariant op *De collega's* nooit op tv te zien is geweest. *10* (spreek uit: één nul) speelt zich af op een zo klein mogelijk speelvlak. De zes spelers bewegen zich over een strook van ongeveer anderhalve meter diep, tussen de rand van het podium en een af-

hangend stuk plastic. Daarachter klinken geluiden die je verwacht. Bliepjes, ademhaling, kreetjes. En geluiden die je niet verwacht. Boren, hameren, slijpen. Het is komisch en bevreemdend tegelijk.

Het ziekenhuis wordt verbouwd en intern hervormd. Sinds het bestuur begonnen is met 'het herstructureren van de hervormingen' loopt de medische staf op zijn tenen. Cardioloog Van den Broecke kijkt neer op neuroloog Degryse, met wie hij een ruimte moet delen. Dokter Dhaenens ontvangt een mysterieuze nota van het bestuur. Hoofdverpleger Haemers vermoedt dat de door-

dercoverpatiënten of -personeel. Er wordt koffie gezopen tegen de sterren op. Stagiair-verpleegster Van den Broek probeert in dit gekkenhuis het hoofd koel te houden, maar haar relatie met Degryse gooit roet in het eten. En zij is niet de enige die seksuele relaties onderhoudt met collega's.

Alleen al voor één scène moet je gaan kijken

10 is geen stuk met een begin, midden en einde. In een losse reeks scènes worden personages geïntroduceerd en verhaallijnen aangezet, maar nooit afgerond. Typerend daarvoor is de amusante anekdote die Dhaenens begint te vertellen, maar waarvan je

nooit het einde komt te weten. Het geheel doet denken aan een tv-serie waarin je aflevering na aflevering meer te weten komt over de personages, maar de aparte verhaallijnen, die van elke aflevering een op zich staand geheel maken, zijn weggelaten. In krap anderhalf uur raas je als het ware door een heel seizoen.

Onderweg krijgt elke speler zijn moment in het spotlicht, maar eigenlijk zou je alleen al moeten gaan kijken voor de scène met de nota van het ziekenhuisbestuur: een stukje architectuurkritiek dat de artsen proberen te interpreteren als een zakelijke mededeling.

10 toont dat Skagen, net als verwante groepen zoals Stan of De Roovers, het beste is als het hele gezelschap meewerkt aan een voorstelling. De dynamiek die ze

op scène creëren, is bepaald indrukwekkend.

Van de andere kant staat of valt *10* niet met Skagen. De *10*-tekstpartituur zou ook andere gezelschappen, professioneel of amateur, goed van pas kunnen komen. Dit is een intelligente komedie, die toont hoe het gedrag van een groep gestuurd wordt door de angst van het individu voor de eenzaamheid. Er gaapt achter de lach een leegte, ter grootte van het ongebruikte podium achter de plastic wand. Een stuk met verleden én toekomst.

Skagen speelt '10'. Gezien in CC Berchem, 16 januari.
Op tournee t/m 28 februari.
Speellijst op:

 ONLINE
www.skagen.be